

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) O. D.**, se sídlem N., D., **b) O. H.**, se sídlem D., H., **c) O. M.**, se sídlem M., Ř., **d) S.**, se sídlem M., J., a **e) D. Z.**, bytem N., D., všech zastoupených JUDr. Michalem Bernardem, PhD., advokátem ve společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o., se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01 Tábor, proti žalované **Krajské hygienické stanici Středočeského kraje**, se sídlem Dittrichova 17, 128 01 Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem ve formě nečinnosti žalované

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

Žalobci se společnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou dne 1. 8. 2014 do datové schránky Městského soudu v Praze a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhají, aby soud v rámci ochrany proti nezákonnému zásahu žalované této zakázal pokračovat v porušování práv žalobců, přikázal jí přijmout a realizovat konkrétní opatření tvořící funkční a efektivní systém vedoucí k dodržování stanovených hlukových limitů v územní působnosti žalobců a zakázal jí udělovat souhlasná stanoviska k prodloužení zkušebního provozu na silničním okruhu kolem Prahy – jihozápadní segment, úsek č. 512 na trase D1 – Jesenice – Vestec (dále jen „SOKP 512“) po dobu překračování hlukových limitů.

Žalobci tvrdí, že žalovaná se dopouští nezákonného zásahu tím, že neposkytuje dostatečnou a efektivní ochranu jejich veřejnému subjektivnímu právu na příznivé životní prostředí (ochranu proti hluku) a současně nedostatečně chrání veřejný zájem, zejména pak zájem na životě a zdraví osob a zájem na životním prostředí, konkrétně pak tím, že je nedostatečně a neefektivně chrání proti hluku ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 223/2013 Sb. (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a prováděcího nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „prováděcí nařízení“). Z dalších pasáží obsáhlé žaloby rovněž plyne, že nezákonným zásahem do práv žalobců má být jejich vystavení působení nadlimitního hluku na dobu minimálně 45 měsíců v období od září 2010 do července 2014 a neuložení provedení dostatečných protihlukových opatření v místech nadlimitní hlukové zátěže modelované hlukovými studiemi, neboť žalovaná nevyžadovala až do povolení zkušebního provozu ode dne 1. 7. 2013 provedení žádných protihlukových opatření a v povolení zkušebního provozu pak uložila nedostatečná protihluková opatření. Žalovaná také nezpochybnila dokumenty v rámci posuzování vlivů záměru SOKP 512 na životní prostředí a dopustila, že nebyly splněny podmínky stanoviska EIA a stavebního povolení, neboť veřejnost, úřady ani orgány veřejné správy nebyly seznamovány s výsledky monitorování jednotlivých složek a faktorů životního prostředí, neexistuje program monitorování jednotlivých složek životního prostředí a nejsou ani prováděna kontinuální měření hluku, která by bylo možné považovat za monitorování. Žalovaná ani nejednala o snížení maximální povolené rychlosti (včetně jejího efektivního vynucování) na SOKP 512 do doby dobudování doplňkových protihlukových opatření a nepožadovala je jako podmínku před provedením stavebně-technických protihlukových opatření. Žalovaná také řádně neodůvodňovala svoje rozhodnutí (míněno souhlasné stanovisko se zkušebním provozem SOKP 512) a nepoměřila zájmy dotčené povolením zkušebního provozu, nezpochybňovala vnitřně rozporné hlukové studie předkládané Ředitelstvím silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) jako stavebníkem a naopak opakovaně překračovala svou zákonnou pravomoc, když věcně zpochybnila hluková měření prováděná autorizovanými osobami.

Žalobci také zmínili, že podali proti povolení zkušebního provozu dne 26. 8. 2013 žalobu včetně návrhu na vydání předběžného opatření, o níž dosud nebylo rozhodnuto, a že ve věci nebylo vedeno žádné správní řízení, v němž by mohli uplatňovat svá práva.

Žalovaná mj. navrhla odmítnutí podané žaloby. Ve vztahu k žalobcům a) až c) konstatovala, že v ustanoveních zákona o ochraně veřejného zdraví nelze ani při nejlepší vůli nalézt provedení ústavně zaručeného práva územních samostatných celků na samosprávu, tudíž do tohoto práva žalovaná nemohla zasáhnout. Stejně tak není právně možné, aby zasáhla do jejich práva na soukromí. Dále žalovaná namítala, že žalobci konkrétně neoznačili zásah, proti němuž se domáhají ochrany, a že jí není ze žaloby zřejmé, jakého zásahu ve formě nečinnosti se měla vůči žalobcům údajně dopustit. Uvedla, že s ohledem na své právní postavení není přímo odpovědná ani za provoz na SOKP 512, protože není vlastníkem stavby ani stavebníkem, ani tento provoz jako správní orgán nepovolila, pouze s ním jako dotčený orgán svým závazným stanoviskem souhlasila. Pokud se ze žaloby jeví, že je snad napadána nečinnost žalované jako dotčeného orgánu v řízení o povolení zkušebního provozu SOKP 512, tak žalovaná jednak poukazuje na to, že byla činná, když stanovisko jako podmiňující správní úkon ve smyslu ustanovení § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vydala, a jednak připomíná, že toto stanovisko spolu s rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy jako stavebního úřadu o povolení zkušebního provozu stavby SOKP 512 ze dne 27. 6. 2013, č. j. MHMP 333704/2013/ODA-01/Za, mohli žalobci napadnout podnětem k zahájení

přezkumného řízení nebo právě v rámci paralelně již probíhajícího soudního řízení. Žalobci podle žalované nerespektují subsidiární povahu žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu i správního soudnictví jako takového a žalovaná proto navrhuje, aby žaloba byla podle § 82 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.

Žalovaná dále shrnula právní regulaci ochrany před hlukem a svůj dosavadní postup v souvislosti s řízeními týkajícími se stavby SOKP 512 (vydávání závazných stanovisek, uplatnění požadavků na měření hluku, zpracování hlukové studie a z nich vyplynuvší požadavek na vybudování protihlukových opatření) a uzavřela, že při veškerém dosavadním jednání v této věci vždy aktivně prosazovala veřejný zájem na ochraně zdraví obyvatel obcí dotčených vlivem hluku ze stavby SOK 512, přičemž podotkla, že s ohledem na platné právní předpisy bylo zjištěno pouze jediné mírné překročení závazných limitů hluku, a to v noční době u novostavby domu žalobkyně e) a že ostatní jí vyžadovaná protihluková opatření cílí až na výhledové intenzity dopravy podle predikce pro rok 2025. Jakkoliv se může zdát, že zkušební provoz SOKP 512 se prodlužuje, není to s ohledem na rozsah stavby a množství opatření prováděných za účelem dosažení budoucího provozu v souladu s požadavky zákona o ochraně veřejného zdraví a na ně navazující měření a analýzy ve skutečnosti nepřiměřené. U liniové dopravní stavby takového rozsahu je obzvláště důležité její vlivy na okolí důkladně prověřit v rámci zkušební provozu, resp. předčasného užívání stavby, tj. ještě předtím, než bude stavba uvedena do trvalého provozu.

Namítla též, že žalobci tvrzený zásah do jejich práv (zde žalobkyně navíc zpochybnila i aktivní procesní legitimaci prvních čtyř žalobců) není vyvolán údajnou nečinností žalované, nýbrž samotným provozem stavby SOKP 512, k jehož povolení či nepovolení žalovaná postrádá pravomoc. Žalovaná ani není nadána jakoukoliv pravomocí uložit stavebníkovi z moci úřední povést ještě před uvedením stavby do zkušební provozu (předčasného užívání) či v průběhu takového provozu jakákoliv protihluková opatření. V tomto směru může vydávat pouze závazná stanoviska pro účely povolovacích řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a i při jejich vydávání je limitována zjištěnou hlukovou zátěží a mezemi stanovenými pro ni v zákoně o ochraně veřejného zdraví a prováděcích předpisech. Chybějící protihluková opatření požadovaná žalovanou jsou právě důvodem, pro který dosud není možné vydat souhlasné stanovisko s trvalým užíváním stavby. Při svém postupu však žalovaná musela poměřovat zdravotní rizika vyplývající z přechodně trvajícího mírného překračování hygienického limitu (0,5 dB) pro noční dobu v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu ve vlastnictví žalobkyně e) a též dalších dvou v současnosti již dokončených objektů k bydlení v jejím sousedství a oproti tomu rizika pro daleko širší skupinu osob, jež by nevyhnutelně čelily negativním důsledkům skokového nárůstu dopravního zatížení obslužných komunikací nižší třídy procházejících intravilánem okolních obcí v případě uzavření SOKP 512 právě následkem případného nesouhlasu žalované se zkušebním provozem této stavby. Za těchto okolností se žalovaná rozhodla se zkušebním provozem souhlasit. V ostatních případech nebylo překročení hygienických limitů hluku zjištěno, což žalovanou v její činnosti nutně limitovalo i při vydávání závazných stanovisek, neboť ta je zákonem oprávněna se zabývat pouze takovými negativními vlivy hluku, které jsou potenciálně způsobilé vyvolat zdravotní účinky (překračují hygienické limity).

Pokud žalobci namítají rozpor skutečně naměřených hodnot hladiny hluku s hodnotami předpokládanými v hlukové studii pro stavební řízení, žalovaná upozorňuje na prediktivní povahu hlukových studií a na to, že oproti předpokladům došlo po vstupu do EU (zejm. jakožto celní unie) k nepředvídanému skokovému nárůstu intenzity zejména tranzitní

nákladní dopravy a změně rozložení intenzit průjezdů vozidel v denní a noční době a také že se bez možnosti ovlivnění ze strany žalované v mezidobí přiblížila obytná zástavba koridoru SOKP o cca 60 metrů. Přitom reálnou zátěž hlukem nelze skutečně přesně zjistit jinak, než právě v rámci zkušebního provozu, resp. předčasného užívání stavby. Žalovaná dále není a ani nikdy nebyla oprávněna právně vynucovat informování široké veřejnosti ze strany stavebníka a stejně tak jí zákon nepřiznává žádné pravomoci k aktivnímu jednání za účelem snížení rychlosti na SOKP 512 či jakékoliv jiné komunikaci (to spadá do pravomoci Ministerstva dopravy a Policie ČR). Navíc omezení rychlosti v době zkušebního provozu by vlastně popřelo jeho samotný smysl, tj. ověřit na situaci reálného provozu funkčnost a vlastnosti stavby včetně efektivity vybudovaných protihlukových opatření, popř. nutnosti jejich doplnění. Na stavebníka, resp. vlastníka předmětné stavby přitom podle žalované ani nedopadá dispozice ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť porušení povinnosti k ochraně před hlukem se může z povahy věci dopustit pouze provozovatel zdroje hluku, jehož užívání již bylo trvale úředně povoleno. Jinak by institut zkušebního provozu, resp. předčasného užívání stavby pozbyl svého smyslu, žádnou složitější stavbu by nebylo možno v reálných podmínkách provozu objektivně posoudit a dotčené orgány by byly při posuzování splnění podmínek pro uvedení stavby do trvalého užívání nuceny vycházet pouze z výpočtových hlukových studií, které jsou z povahy věci zatíženy nesrovnatelně vyšší nejistotou oproti výsledkům měření hluku v situaci reálného provozu. Žalovaná by tak byla nucena souhlasit s uvedením stavby do trvalého provozu a skutečné vlivy stavby na okolí by byly zjištěny až po její kolaudaci, přičemž náklady takových zjištění by musela nést namísto stavebníka ze svého žalovaná.

Žalovaná v závěru shrnuje, že negativní vlivy, které se s provozem tak významné dopravní stavby nerozlučně pojí (zejm. zde akcentovaná hlučnost), nelze z povahy věci nikdy zcela eliminovat, nýbrž pouze potlačit prostřednictvím dostupných opatření na míru, jejíž dosažení je vzhledem k aktuálním okolnostem (stavebně-technicky, ekonomicky, z hlediska dispozic daného území) možné. Hluk z pozemní dopravy samozřejmě je v bezprostředním okolí takto významné dopravní stavby slyšitelný a stávajícími obyvateli, doposud zvyklými na jiný standard v území, je zákonitě subjektivně vnímán jako rušivý až obtěžující. Situace však objektivně zdaleka není tak dramatická, jak žalobci svým projevem v žalobě naznačují, úroveň hlučnosti v nejbližších chráněných prostorech dosahuje hodnot, které jsou běžnou součástí akustického pozadí působeného dopravou v blízkosti kterékoliv dnešní pozemní komunikace. Nejde o hladiny akustického tlaku, které by z hlediska zdravotních rizik, byť při dlouhodobé expozici obyvatel, představovaly významné riziko poškození jejich zdraví. Žalobci v této situaci žalované sice vytýkají nečinnost, avšak sami nejsou schopni chybějící úkony specifikovat a odkázat na procesní předpisy, které by žalované ukládaly konkrétní povinnost, již z hlediska své pravomoci a působnosti údajně nedostála. Žalovaná jako orgán veřejné moci však není oprávněna rozsah svých pravomocí a působnosti rozšiřovat (např. extenzivním výkladem) nad rámec zákonného zmocnění.

Žalobci k výzvě soudu, aby přesně a přehledně vymezili, v jakých skutcích spatřují nezákonný zásah žalované, odkázali na text podané žaloby s tím, že nezákonným zásahem je postup žalované od roku 2009 až doposud ve věci SOKP 512 a spočívá v tom, že po celou dobu provozu SOKP 512 jsou porušovány limity maximální přípustné hlukové zátěže, na což byla žalovaná opakovaně upozorňována, avšak ani přesto nepřijala účinné kroky ke snížení hlukové zátěže. Konkretizaci tohoto obecně vymezeného nezákonného zásahu spatřují v těchto skutcích:

1. žalovaná opakovaně vydávala souhlasná závazná stanoviska k předčasnému užívání a zkušebnímu provozu, i přestože si byla vědoma překračování závazných hlukových limitů.
2. **žalovaná nikdy nezahájila řízení o uložení pokuty za porušování povinností podle zákona o ochraně veřejného zdraví (dodržovat hlukové limity) a ani nikdy nejednala o zákazu nebo omezení provozu (snížení rychlosti, úprava povrchu)**
3. žalovaná nikdy nevyžadovala provádění hlukových studií subjektem, který si zvolí žalovaná (nikoliv stavebník), byť budou prováděny na náklady stavebníka
4. žalovaná aktivně nepřipomínkovala vznikající legislativu ve prospěch veřejného zdraví a zpříšňování (nikoliv změkčování) hlukových limitů, přestože Světová zdravotnická organizace doporučuje jako limit pro noční hluk 40 dB.
5. **žalovaná nečinila kroky k vynucování rychlejší nápravy nadlimitní hlukové zátěže, namísto 4 let čekání na provedení dodatečných protihlukových opatření.**
6. **žalovaná nečinila kroky k řešení nadlimitní hlukové zátěže do doby přijetí dodatečných protihlukových opatření (aktivně usilovat o snížení maximální povolené rychlosti).**
7. žalovaná mohla také aktivně uplatňovat svá stanoviska již ve fázi plánování SOKP, požadovat více protihlukových opatření, tišší povrch nebo rozporovat vstupy do modelů.

Žalobci se přitom domnívají, že úkolem žalované je ochrana veřejného zdraví a nikoliv pouze snaha o ochranu veřejného zdraví. Podstatný je tak výsledek bez ohledu na to, že se žalovaná může subjektivně domnívat, že o jeho dosažení usilovala. Žalovaná měla zákonné prostředky, jak zajistit ochranu veřejného zdraví (od neformálních jednání se stavebníkem, přes ukládání pokut, nápravných opatření až po vydání souhlasného stanoviska podmíněného dočasným snížením rychlosti nebo dokonce nesouhlasného stanoviska), nicméně po dobu více než 4 let dodržování hlukových limitů nedokázala zajistit. Žalobcům není známo, jak žalovaná provedla hodnocení zdravotních rizik, nicméně nesouhlasí s marginalizací hlukové zátěže, která je prokazatelně nadlimitní i v hlukově nejpříznivějších obdobích (mimo dopravní špičku, v období nízkého šíření hluku) a kterou s ohledem na její čtyřleté trvání nelze označovat jako krátkodobou (např. z pohledu kvality spánku). Nesouhlasí také s tvrzením žalované o ohrožení daleko širší skupiny osob, protože nadměrnou hlukovou zátěž je možné řešit nejen uzavřením komunikace, ale i změnou povrchu, omezením rychlosti či vybudováním dodatečných protihlukových opatření. Taková opatření se ukázala již v minulosti být účinnými např. u tzv. pražské magistrály. Jakkoliv si jsou žalobci vědomi toho, že žalovaná sama snížit rychlost nemůže, mohla tímto způsobem podmínit své souhlasné stanovisko. Problém žalobci vidí zejména v podcenění dopravní zátěže již při plánování záměru SOKP a také v umožnění opakovaného prodlužování předčasného užívání stavby.

Soud žalobu proti skutkům označeným ve výčtu shora pořadovými čísly 1, 3, 4 a 7 usnesením ze dne 24. 2. 2015, č. j. 48 A 6/2015-100, odmítl pro nepřipustnost na základě ustanovení § 85 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (neboť závazné stanovisko žalované může být přezkoumáno v rámci žaloby proti rozhodnutí o povolení předčasného užívání stavby, popř. jejího zkušebnímu provozu), resp. pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Předmětem dalšího řízení tedy jsou pouze skutky označené pod čísly 2, 5 a 6, ve vztahu k nimž je žaloba přípustná i včasná. Vzhledem k tomu, že obě strany sporu vyjádřily v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s. k výzvě soudu mlčky souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud jednání nenařizoval, když pro rozhodnutí byly postačující podklady ze správního spisu.

Pokud jde o samotnou možnost dotčení veřejných subjektivních práv žalobců, zde soud nemá žádných pochyb o tom, že k podání žaloby je z hlediska možnosti dotčení jeho práv, legitimován každý ze žalobců. V tomto směru prodělala judikatura správních soudů v poslední době zásadní posun, představovaný judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) citovanou v samotné žalobě, zejména usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 11. 06. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011-219, publikovaným pod č. 2887/2013 Sb. NSS, a nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, které jednoznačně uzavřely, že ochranu práva na zdravé životní prostředí je možné plnohodnotně vykonávat i ve správním soudnictví nejen individuální formou, ale též ve společenství dotčených osob, ať již má formu územního samosprávného celku nebo občanského sdružení, založeného právě za tímto účelem. V tomto směru tedy postačí odkázat na odůvodnění těchto soudních rozhodnutí a konstatovat, že z fyzické blízkosti zájmových území, resp. nemovitostí žalobců ke stavbě SOKP 512 bezpochyby plyne, že možnost zasažení příznivého životního prostředí [potažmo i práva na soukromý a rodinný život žalobkyně e) a občanů a členů žalobců a) až d)] v těchto lokalitách provozem na uvedené stavbě rozhodně nelze *a priori* vyloučit. Žalobce d) také k žalobě doložil kopii první strany svých stanov ověřených Ministerstvem vnitra, z nichž vyplývá, že hlavním cílem sdružení je ochrana veřejného zdraví před hlukem z dopravy, zejm. v urbanizovaných oblastech kolem SOKP, a že tedy předmět podané žaloby se plně protíná s jádrem životní náplně žalobce d).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná (tehdy ještě jako Krajský hygienik Středočeského kraje) ve vztahu ke stavbě SOKP uplatnila stanovisko v procesu posuzování vlivu stavby na životní prostředí dne 17. 5. 2001, v němž doporučila konkrétní variantu (1A) a žádala v dalším stupni projektové dokumentace předložit novou hlukovou studii řešící i fázi výstavby, hodnotící vliv stavby včetně mimoúrovňových křížovek a jejich větví a ovlivnění stávajících komunikací. Žádala také přehodnocení navržených ploch pro rozvoj obytné zástavby na severozápadním okraji území žalobkyně b). Dne 30. 6. 2005 žalovaná vydala stanovisko ve fázi územního řízení, v němž vyžadovala vybudování protihlukových opatření v místech, kde podle předložených hlukových studií existovalo riziko překročení hygienických limitů hluku, konkrétně mj. i dvou protihlukových stěn u obce Herink a výsadby zeleného pásu o šíři 10-20 metrů kombinujících vysoké stromové patro s nízkým keřovým patrem podél obcí Modletice, Dobřejovice, Jesenice a Osnice. Dne 4. 12. 2007 následně žalovaná podávala stanovisko ke stavebnímu řízení, kde opět požadovala realizaci v zásadě shodných protihlukových opatření jako v případě územního řízení. Žalovaná posléze uplatnila dne 7. 9. 2010 stanovisko při místním šetření v řízení o předčasném užívání stavby, v němž vyjádřila souhlas, avšak (jako jediný z dotčených orgánů) uplatnila podmínku, a to že uvedení stavby do trvalého provozu musí předcházet předložením měření hluku v chráněných prostorech dotčených sídel, aby byla po ustálení provozu ověřena účinnost realizovaných protihlukových opatření.

Po předložení měření zpracovaného akreditovanou laboratoří P., podle nějž nebyl podle tehdejší právní úpravy hygienický limit u čtyř z 15 měřících bodů splněn, vyzvala žalovaná dopisem ze dne 23. 9. 2011 ŘSD k realizaci dodatečných protihlukových opatření i ve vztahu k lokalitám, u nichž byl limit překročen, k přepočtu naměřených hodnot hladin hluku na maximální projektovanou kapacitu stavby a též k prověření realizace protihlukových opatření i v lokalitách, kde jsou hygienické limity hluku i po tomto přepočtu splněny, ale pohybují se na hranici limitu. Dne 28. 11. 2011 žalovaná vyzvala Ř. v návaznosti na měření hluku autorizovanou laboratoří Akustické centrum předložené žalobkyní a) k tomu, aby do návrhů realizace dodatečných protihlukových opatření byla zahrnuta nově též ochrana domu v Dobřejovicích, č. p. . Dalším dopisem ze dne 1. 2. 2013 žalovaná od Ř. žádala předložení konečné varianty hlukové studie a návrhu konkrétních protihlukových opatření včetně

termínu jejich realizace a upozorňovala je na potřebu s ohledem na výpočty pro výhledový rok 2025 řešit problémy v lokalitě Dobřejovic (včetně eventuálního doplnění protihlukového valu u komunikace II/101, jakožto dalšího významného zdroje hluku) a v obcích Herink, Osnice a Kocanda. Upozornila též na měření hluku autorizovanou laboratoří Ing. O. K., CSc., zpracované na objednávku obce Jesenice, které sice má určité nedostatky, nicméně vyvolává potřebu u dvou konkrétně označených domů v obci Jesenice objektivizovat hlukovou zátěž provedením měření.

Při místním šetření dne 6. 6. 2013 žalovaná v dalším řízení o předčasném užívání stavby opět jako jediný subjekt uplatňovala podmínku, a to že v průběhu „zkušebního“ provozu budou zrealizovány protihlukové stěny podle hlukové studie P. a.s. z 3/2012 a bude vyhodnocen jejich účinek. Dne 6. 2. 2014 vydala žalovaná souhlasné závazné stanovisko ke zkušebnímu provozu SOKP 512 s podmínkou, že v jeho rámci bude provedeno měření hluku z provozu po realizaci protihlukových opatření v chráněném venkovním prostoru nejbližších stávajících staveb určených k bydlení v denní a noční době. Dne 14. 7. 2014 žalovaná vydala souhlasné závazné stanovisko ke spojenému územnímu a stavebnímu řízení na stavbu dodatečných protihlukových opatření k SOKP 512 [mj. oboustranné protihlukové stěny na mostě přes Dobřejovický potok a bývalý rybník za účelem zlepšení hlukové ochrany území žalobkyň a) a c)] s podmínkou, že po dokončení stavby bude provedeno kontrolní měření hluku a výsledky budou předloženy nejpozději při uvedení stavby do trvalého užívání. Dne 19. 9. 2014 žalovaná vydala souhlasné závazné stanovisko ke spojenému územnímu a stavebnímu řízení na stavbu dalšího dodatečného protihlukového opatření k SOKP 512 – protihlukové stěny v úseku kolem území žalobkyně b), jež je oproti požadavkům hlukové studie zkrácena ke sjezdu k retenční nádrži, u něž se nepodařilo technicky vyřešit jeho zahrnutí do protihlukových opatření. Žalovaná uplatnila opět podmínku nutnosti provedení měření hluku, tentokrát včetně požadavku na přepočítání výsledků i pro výhledový rok 2025, a upozornila, že do doby realizace protihlukových opatření v rozsahu, který zajistí plnění hygienických limitů hluku ve všech dotčených obcích i pro rok 2025, nebude moci souhlasit s uvedením SOKP 512 do trvalého provozu. Ř. též uložila, aby do června 2015 navrhla opatření umožňující prodloužit tuto protihlukovou stěnu včetně zvážení řešení zahrnujících kromě realizace stěny až na hraně retenční nádrže také realizaci vratového systému na tomto sjezdu nebo přímo zrušení kolidujícího sjezdu a vybudování náhradního přístupu k retenční nádrži.

Ze správního spisu též plyne, že žalobci a) až d) podali dne 5. 5. 2014 stížnost proti postupu žalované k Ministerstvu zdravotnictví, které v souladu s ustanovením § 175 odst. 4 správního řádu toto podání postoupilo žalované, jež stížnost vyhodnotila podrobně odůvodněným dopisem ze dne 15. 9. 2014 jako nedůvodnou v plném rozsahu. Ve správním spise je též založena zpráva zástupce veřejné ochránkyně práv ze dne 4. 6. 2014 o ukončení šetření ve věci hluku z dopravy na Pražském okruhu u obce Jesenice, v níž je konstatováno, že na straně žalované ani dalších správních orgánů nebylo shledáno porušení zákona a nebylo ani vyžadováno přijetí nápravných opatření. Zástupce veřejné ochránkyně práv nicméně měl za to, že byly porušeny principy dobré správy, přičemž vyjádřil přesvědčení, že žalovaná měla uplatňovat své pravomoci razantněji a neměla připustit opakované prodlužování předčasného užívání stavby, které legalizovalo nadlimitně hlučnou stavbu. Apeloval také na urychlenou dostavbu dodatečných protihlukových opatření.

V souvislosti s podanou žalobou je třeba připomenout rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2014, č. j. 6 As 1/2014-30, č. 3170/2015 Sb. NSS, který v analogickém případě žaloby brojící proti nečinnosti správních orgánů při ochraně ovzduší na Ostravsku upozornil na fakt, že: „Mezi jednáním správního orgánu ve formě konání či nekonání a zásahem do právní sféry

jednotlivce musí existovat vztah příčinné souvislosti, resp. přičitatelnosti, který je součástí tzv. objektivní stránky protiprávního jednání. Zásah pak představuje důsledek konání či nekonání správního orgánu v určité věci. Příčinná souvislost či přičitatelnost následku k jeho příčině (jednání) je základním kamenem každé úvahy o porušení práva, a přestože v případě ochrany proti nezákonnému zásahu jde o soudní kontrolu činnosti veřejné správy, a nikoliv klasické řízení o dovození odpovědnostních následků za porušení práva, hraje tu kauzální nexus mezi jednáním správního orgánu a protiprávním následkem (zásahem do právní sféry) důležitou roli (viz v obecné rovině nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05 č. 177/2007 Sb. ÚS). Jedná se o jednu z klíčových skutkových otázek každého případu, v němž je žalobcem tvrzen nezákonný zásah (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, a ze dne 19. 9. 2007, čj. 9 Aps 1/2007-7, č. 1382/2007 Sb. NSS). Žalobce totiž musí být pro splnění podmínek aktivní legitimace přímo zasažen konáním či nekonáním správního orgánu. V některých případech je sice přičitatelnost následku správnímu orgánu natolik zřejmá, že není předmětem dokazování (typicky kupř. nezákonný zásah spočívající v zahájení daňové kontroly, v úkonu příslušníka bezpečnostního sboru apod.) a nejsou o této otázce žádné pochyby. V posuzované věci tomu tak ovšem není, neboť celá konstrukce stěžovatele založená na modelu omisivního zásahu byla ve vztahu k řešenému skutkovému stavu (dlouhodobě nepříznivému stavu ovzduší na Ostravsku) sporná, pročez také stěžovatel činil příslušné důkazní návrhy, aby relevantní fakta prokázal. Kauzální nexus tedy standardně představuje dokazovanou skutečnost, je-li příčinná souvislost mezi stranami sporná, přičemž důkazní břemeno nese ten, kdo tvrdí, že se konkrétní správní orgán dopustil nezákonného zásahu (tzn. žalobce).“

V návaznosti na tvrzení stěžovatele, že se žalovaní dopouštějí nezákonného zásahu tím, že jsou nečinní na poli dodržování, resp. zajišťování imisních limitů znečišťujících látek v územní působnosti stěžovatele, čímž stěžovatele zkracují na jeho veřejných subjektivních právech, a to tím, že neposkytují jeho právu na příznivé životní prostředí, konkrétně čistotě ovzduší jako jedné z jeho složek ve smyslu čl. 35 odst. 1 ve spojení s čl. 41 odst. 1 Listiny, dostatečnou a efektivní ochranu, NSS v tomtéž rozsudku uzavřel, že: „*Nezákonný zásah představuje totiž jednu z tzv. konkrétních forem činnosti veřejné správy, nikoliv však abstraktní formu činnosti. Jeho pojmové znaky tedy musí být jak v komisivní, tak i v omisivní podobě naplněny ve vztahu ke konkrétní osobě či osobám v konkrétním právním vztahu s konkrétními protiprávními následky, resp. nepříznivými dopady v právní sféře osoby, do jejichž práv bylo zasaženo. Stěžovatelem tvrzená nečinnost žalovaných má však podobu velmi abstraktní, a proto ji pojem nezákonného zásahu nepokrývá.*“

Podle § 82 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví žalované náleží vykonávat státní zdravotní dozor nad dodržováním zákazů a plněním dalších povinností stanovených přímo použitelnými předpisy Evropské unie, tímto zákonem a zvláštními právními předpisy k ochraně veřejného zdraví včetně dodržování zásad správné výrobní praxe a ochrany zdraví při práci před riziky plynoucími z fyzikálních, chemických a biologických faktorů pracovních podmínek, z nepříznivých mikroklimatických podmínek a z fyzické a duševní zátěže a nad souvisejícími pracovními podmínkami včetně vybavení pracovišť, a rozhodnutím nebo opatřením orgánu ochrany veřejného zdraví vydaným na základě těchto právních předpisů.

Podle § 84 odst. 1 písm. a), b), m) zákona o ochraně veřejného zdraví orgány ochrany veřejného zdraví (mezi něž spadá i žalovaná) při výkonu státního zdravotního dozoru v rozsahu své působnosti

a) dozírají, zda osoby plní povinnosti stanovené k ochraně veřejného zdraví přímo použitelnými předpisy Evropské unie, tímto zákonem, zvláštními právními předpisy a rozhodnutím, opatřením obecné povahy nebo jiným závazným opatřením orgánu ochrany veřejného zdraví vydaným na základě těchto právních předpisů; státnímu zdravotnímu dozoru nepodléhají podmínky vzniku živností podle § 59 a povinnosti provozovatele rozhlasového a televizního vysílání podle § 95 odst. 1,

b) mohou pozastavit výkon činnosti, pokud při ní byly porušeny povinnosti v ochraně veřejného zdraví, a to do doby odstranění závady,

m) mohou pozastavit provoz nebo používání zdroje hluku, vibrací nebo zdroje neionizujícího záření, je-li to nezbytné k ochraně veřejného zdraví, a to do doby odstranění závady.

Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví dále platí, že osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, ³¹⁾ vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, ³²⁾ vlastník dráhy ^{32a)} a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby. Poznámka pod čarou č. 32 v tomto případě odkazuje na zákon č. 13/1997 Sb, o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Odst. 3 téhož ustanovení doplňuje, že chráněným venkovním prostorem se rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci, sportu, léčení a výuce, s výjimkou lesních a zemědělských pozemků ^{32b)} a venkovních pracovišť, chráněným venkovním prostorem staveb se rozumí prostor do 2 m okolo bytových domů, rodinných domů, staveb pro školní a předškolní výchovu a pro zdravotní a sociální účely, jakož i funkčně obdobných staveb, chráněným vnitřním prostorem staveb se rozumí obytné a pobytové místnosti, s výjimkou místností ve stavbách pro individuální rekreaci a ve stavbách pro výrobu a skladování, a že rekreace pro účely podle věty první zahrnuje i užívání pozemku na základě vlastnického, nájemního nebo podnájemního práva souvisejícího s vlastnictvím bytového nebo rodinného domu, nájmem nebo podnájmem bytu v nich.

Z hlediska podmínek nezákonného zásahu považuje soud za rozhodné to, že žalobci sice mohou být dotčeni tvrzeným nadměrným hlukem emitovaným provozem na SOKP 512, žalovaná však má pravdu v tom, že ona sama tento hluk neemituje a ani není osobou, která by za tento hluk odpovídala ve smyslu § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalované zásahy navíc spočívají v něčem jiném, než ve vlastním provozu SOKP, který vyvolává namítaný hluk – všechny zásahy projednatelné v tomto řízení se v podstatě týkají toho, že žalovaná byla v době provozu SOKP nedostatečně aktivní při vynucování dodržování limitů hlukové zátěže, a to ať již tím, že neiniciovala sankční řízení, nebo tím, že se neobracela na jiné orgány státní správy s požadavky na úpravy provozu na SOKP způsobem, který by podle přesvědčení žalobců vedl ke snížení hlukové zátěže (snížení maximální povolené rychlosti nebo výměna silničního krytu za povrch se sníženou hlučností). V tomto směru je třeba konstatovat, že zásahy specifikované pod body 5 a 6 jsou v podstatě subsumovatelné pod zásah specifikovaný pod č. 2.

Žaloba by mohla být úspěšná jen v případě, že by právě v důsledku žalobci konkrétně specifikované nedostatečné aktivity žalované při vynucování dodržování limitů hlukové

zátěže byl vyvolán stav, v němž žalobci spatřují zásah do svých veřejných subjektivních práv, tj. především do práva na příznivé životní prostředí. Takový závěr o existenci příčinné souvislosti žalobci však nejen že neprokázali (jimi předkládané listiny v kontrastu s obsahem správního spisu takový závěr nedokládají, a proto soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování, když převážná většina těchto listin je součástí správního spisu), ale podle soudu ani v daném případě s ohledem okolnosti případu nepřichází do úvahy.

I kdyby totiž žalovaná oslovila s podnětem na úpravu provozu na SOKP ve formě omezení maximální povolené rychlosti či na změnu povrchu komunikace příslušné správní orgány (sama takové povinnosti uložit nemůže), neexistuje žádná garance, že by tomuto podnětu bylo příslušnými orgány též vyhověno. Ani uložení sankce podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví za porušení povinnosti uložené vlastníkově, popř. správci pozemní komunikace, v ustanovení § 30 téhož zákona ještě není zárukou, že by nutně vedlo ke změně úrovně hluku emitovaného provozem na stavbě SOKP. Význam této komunikace a obecně známá hrozba dotčení mnohem širší veřejnosti v případě zastavení provozu na SOKP (a tedy hrozba vyšší sankce za obdobný delikt na jiném místě – např. na tzv. Jižní spojnici či v okolí Barrandovského mostu v Praze) by mohla motivovat vlastníka komunikace k nezměněnému chování a nepochybně je i silným argumentem, proč by žalovaná v rámci správního uvážení mohla vnímat pokyn k pozastavení provozu na SOKP podle § 84 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně veřejného zdraví či vydání nesouhlasného stanoviska za stávajících podmínek jako neobhajitelné.

Žalovaná má částečně též pravdu v tom, že aplikace ustanovení § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví není v případě zkušebního provozu, resp. předčasného užívání stavby z povahy věci vhodná, nicméně soud se s ní neztotožňuje v tom, že by aplikace této normy byla přímo vyloučena. V případě krátkodobého zkušebního provozu by sankcionování vlastníka či stavebníka zkoušené stavby bylo asi neproporcionálním krokem (bylo by třeba zohlednit smysl kolidující právní úpravy obsažené v § 123 a § 124 stavebního zákona). Jestliže si však na základě dosavadního průběhu zkušebního provozu (předčasného užívání) jsou tyto osoby vědomy toho, že jsou překračovány hygienické limity a nečiní bezodkladné kroky k odstranění takové závady, lze i takové osoby za porušování hygienických limitů postihnout podle § 92 odst. 1 ve spojení s § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť samotný text ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví úředně nepovolené zdroje hluku, resp. zdroje hluku ve zkušebním provozu či předčasném užívání z povinnosti dodržování hygienických limitů hluku nevylučuje a ustanovení § 123 a § 124 stavebního zákona nepochybně umožňují předčasné užívání, resp. zkušební provoz pouze jako dočasné opatření, které by se nemělo stávat dlouhodobým provizoriem.

Lze tedy uzavřít, že tvrzené dotčení žalobců nadměrným hlukem vůbec není přímým důsledkem tvrzené neaktivity žalované, naopak se ukazuje, že ani činnosti konkrétně v žalobě označené by na dotčení žalobců nic nezměnily. Již z tohoto důvodu tedy jejich žaloba nemůže být úspěšná.

Dalším problematickým bodem je však i otázka, zda žalobci vymezená nečinnost žalované je vůbec natolik konkrétní, aby bylo možno vůbec hovořit o jejím zacílení vůči žalobcům a o tom, že mezi žalovanou a žalobci existuje konkrétní právní vztah, který je touto nečinností narušován. Ani v tomto směru nelze u žalobci velmi abstraktně pojatých tvrzení o nečinnosti žalované nespočívající v nevydání rozhodnutí či osvědčení hovořit o nezákonném zásahu, jak jej chápe ustanovení § 82 s. ř. s. To se ostatně projevuje i v petitu žaloby, který je v požadavku *„přijmout a realizovat konkrétní opatření tvořící funkční a efektivní systém vedoucí k dodržování stanovených hlukových limitů v územní působnosti*

žalobců“ natolik abstraktní, že v případě vyhovění žalobě by byl pro svou nekonkrétnost zcela nevykonatelný.

Žádný ze žalobců navíc není k žalované pojen natolik přímým právním vztahem, aby bylo možné konstatovat, že žalovaná byla mj. právě vůči žalobcům povinována konkrétním jednáním (např. oslovit ministerstvo dopravy s návrhem na omezení rychlosti nebo sankcionovat Ř. za nedodržení limitů hluku). Je též obecnou právní zásadou v kontinentálním právu, že právní zájem na potrestání pachatele deliktů náleží výhradně státu a nikoliv osobám, jež se cítí jednáním delikventa poškozeny. Je sice pravdou, že žalovaná vykonává správní dozor v oblasti ochrany veřejného zdraví (srov. § 82 a § 84 zákona o ochraně veřejného zdraví), tato činnost však je z hlediska konečných beneficentů (veřejnosti v širokém slova smyslu) zcela neadresná. O adresnosti lze hovořit pouze ve vztahu k osobám, jež jsou tomuto dozoru v konkrétních individualizovaných případech podrobeny. S ohledem na uvedené tedy žalobě nelze vyhovět ani pro nedostatek přímého dotčení žalobců tvrzenými nedostatky ve výkonu dozorčí činnosti žalované. Na tento závěr přitom nemá vliv žalobci citovaná právní úprava v čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, ani v navazující legislativě a judikatuře v oblasti práva EU, neboť ta dopadá na otázku samotné aktivní procesní legitimace (zejména pokud jde o vymezení tzv. dotčené veřejnosti), neovlivňuje však již posouzení aktivní věcné legitimace, tj. důvodnosti žaloby.

S ohledem na předchozí závěry tedy bylo již nadbytečné se zabývat otázkou, zda skutečně docházelo k překračování hlukových limitů pouze na jediném místě (jak tvrdí žalovaná) nebo na větším počtu lokací (jak tvrdí žalobci), zda úprava výpočtu hlukové zátěže stanovená v prováděcím nařízení je souladná se zákonem č. 17/1992 Sb., o ochraně životního prostředí, ve znění pozdějších předpisů či má být vypočítávána jinak a dalšími otázkami, jež by již na závěr soudu nemohly mít vliv. Ze shora uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Přesto si však soud neodpustí vyjádřit blíže i k podstatě věci. Po prostudování spisového materiálu soud musí konstatovat, že žalovaná byla z dotčených orgánů orgánem nejaktivnějším a je dle všeho jediným orgánem, který dosud brání zkolaudování stavby SOKP. Každé ze svých závazných stanovisek podmiňovala konkrétními požadavky, které měly za cíl zamezit nadlimitním účinkům stavby SOKP na okolní obyvatelstvo, a setrvala na nich i po změně legislativy přijaté Ministerstvem zdravotnictví, která citelně snížila ochranu veřejnosti před hlukovou zátěží a jejímž důsledkem bylo, že nadlimitní hlukové zatížení bylo nakonec zjištěno pouze u jediné nemovitosti. I poté se žalovaná u Ř. dožadovala realizace protihlukových opatření, byť s ohledem na úpravu právních předpisů takové požadavky musely být změněny pouze na doporučující, přičemž zpřísnila své požadavky v tom směru, že vyžadovala již před kolaudací výstavbu protihlukových opatření nutných až s ohledem na predikci dopravního zatížení v roce 2025. Žalovaná po Ř. také požadovala provést protihluková opatření, popř. objektivní měření i na základě hlukových měření dodaných žalobci, která (a zde se soud shoduje se žalovanou) byla ve svých závěrech buď v rozporu s platnou právní úpravou (měření se uskutečnilo mimo chráněný venkovní prostor staveb, kde platí o 10 dB vyšší limit), popř. neumožňovala jednoznačně odlišit hluk ze staré hlukové zátěže ze SOKP a z křížujících komunikací, pro něž platná legislativa také stanoví o 10 dB vyšší hygienické limity hluku. Žalovaná tedy bez dalšího nepřešla ani výsledky měření předkládaných žalobci, byť šlo o měření podle jejich obsahu vadná či zpochybnitelná. Jak navíc plyne z obsahu hlukových studií společnosti P. (u nichž soud musí konstatovat, že jsou zpracovány velmi důkladně a v souladu s platnou právní úpravou), žalovaná pečlivě monitorovala i stížnosti občanů dotčených hlukem z SOKP a při požadavcích na zpracování hlukové studie trvala na provedení měření i u obydlí všech stěžovatelů (samozřejmě jen tam,

kde to stěžovatelé umožnili, resp. s výjimkou jednoho či dvou stěžovatelů, kde nadlimitní zatížení bylo s ohledem na vzdálenost vyloučeno).

Je třeba říci, že soud také vnímá problematičnost opakovaného prodlužování provizoria představovaného předčasným užíváním stavby a následně navazujícím zkušebním provozem, stejně jako lze např. namítat, že protihluková opatření odpovídající výhledovému roku 2025 měla být vyžadována již od počátku, neboť SOKP je stavěn nepochybně s delší očekávanou životností a pozdější realizace takových opatření je vždy problematičtější a tudíž by měla být výjimkou. Ve vztahu k první otázce je však třeba uznat, že žalovaná neměla příliš široký manévrovací prostor. I žalobci přiznávají, že zastavení provozu na SOKP není přijatelným řešením. Jeho zahájení bylo z hlediska obecné ochrany životního prostředí žádoucí, neboť napomohlo snížit hlukové zatížení hustě obydleného území v Praze, zejména v okolí Jižní spojky a Barrandovského mostu, a v době jeho spuštění dle všeho původní hlukové studie nepředpokládaly možnost dosažení hlukových limitů bezprostředně po zahájení předčasného provozu. Následné ukončení předčasného provozu by pak navrátilo zpět zatížení početně významnější části obyvatelstva (ať již v Praze, nebo – při omezení vjezdu nákladní dopravy na Barrandovský most – nově přímo v intravilánu obcí kolem SOKP), tudíž řešením naopak bylo urychlené dokončení, popř. doplnění protihlukových opatření na SOKP, což však ve svých rukou nemá žalovaná, ale investor stavby. Žalované v principu zůstala v rukou hrozba zastavení provozu na SOKP postupem podle § 84 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně veřejného zdraví nebo vydáním negativního stanoviska k dalšímu prodloužení předčasného užívání stavby (povolení zkušebního provozu), což byla řešení z hlediska ochrany veřejného zdraví (vnímaného nikoliv parciálním zájmem žalobců, nýbrž z hlediska populace jako celku, tj. celkového počtu osob zasažených hlukem v té které variantě postupu) nežádoucí. Jediné co tedy žalované reálně zůstalo v ruce, byla právě hrozba negativního stanoviska k povolení trvalého užívání bez provedení potřebných měření a realizace z něj plynoucích protihlukových opatření, a to v co nejkonzervativnější podobě, tj. i s přihlédnutím k budoucímu nárůstu intenzit dopravy, avšak současně doplněná připraveností (chtě nechtě) v případě jejich nerealizace souhlasit s prodloužením předčasného, resp. zkušebního provozu. S ohledem na předchozí analýzu možností žalované má soud za to, že v rámci dostupných variant postupu rozhodně nevykročila ze zákonných mezí, a pokud přesto ve svém postupu nějaké rezervy měla, soud tyto rezervy nevnímá jako natolik zásadní, aby mohly vést k vyhovění podané žalobě, zejména jestliže předmětem tohoto řízení ani nemůže být otázka správnosti a úplnosti závazných stanovisek vydávaných žalovanou.

Je také otázkou, nakolik mohla žalovaná např. odhalit nepřesnost predikcí hlukové zátěže v projektové dokumentaci předcházející výstavbě SOKP, přičemž v pozdějších fázích již byla žalovaná limitována obtížnou obhajitelností zastavení provozu na SOKP z hledisek ochrany veřejného zdraví (k tomu by musela přistoupit nejspíše až v situaci dlouhodobého ignorování jejích požadavků ze strany Ř. – k čemuž nazrává doba až nyní – nebo v případě prokazatelné enormní nadlimitní zátěže, což však není případ SOKP).

Žalobci mají pravdu v tom, že ze správního spisu neplyne, že by žalovaná využila možnosti sankcionovat Ř. za to, že v průběhu předčasného užívání dlouhodobě provozovala komunikaci, která zatěžovala prokazatelně přinejmenším jednu nemovitost nadlimitním hlukem, protože tato možnost se zde skutečně nabízela (byť z povahy samotného předčasného či zkušebního provozu nikoliv hned z počátku, neboť tento provoz slouží právě k prověření účinků komunikace a odhalení případných nedostatků). Není však naplněn vztah příčinné souvislosti k následku, kterým žalobci trpí (hluk).

Čistě nad rámec nosných důvodů lze podotknout, že ani požadavek na snížení maximální povolené rychlosti v rámci závazného stanoviska by bez další podmínky

zavazující Ř. k vytvoření podmínek pro účinné vynucování dopravního omezení nepostačoval, neboť se v praxi takové omezení ukázalo být nefunkční a obtížně vymahatelné (jak plyne z protokolu o kontrolním měření společnosti P., č. 3-0512-0013-69, v době od 1. 2. do 30. 6. 2013 Ministerstvo dopravy za účelem prověření vlivu na hlukovou zátěž omezilo na SOKP v noční době maximální povolenou rychlost pro nákladní vozidla na 60 km/h a pro osobní na 100 km/h, v realitě však poklesla průměrná rychlost vozidel pouze o cca 6 km/h a omezení dodržovaly v případě nákladních vozů pouze jednotky procent řidičů). Určitě se ale nabízel i požadavek na změnu povrchu komunikace, samozřejmě za předpokladu, že odpovídající technické řešení je k dispozici (v tomto směru soud nedisponuje potřebnými informacemi). To jsou však již otázky náležitostí závazných stanovisek, jež nemohou být předmětem tohoto řízení. Ze shora uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci byli totiž neúspěšní a žalované, již by jinak náhrada nákladů příslušela, žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu